

United States Holocaust Memorial Museum

Interview with Stasė Kubertavičienė

RG-50.473*0255

Part 2

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Stase, padarėme pertraukėlę, pakeitėme kasetę, dabar galime toliau kalbėtis. Prieš tęsiant mūsų pokalbį, aš norėčiau, kad jūs papasakotumėte apie savo stubą (namą), kur gyvenot, kaip ji atrodė. Kiek buvo kambarių?

Stasė Kubertavičienė: Kambarių? Maža stuba buvo. Mūsų buvo tik trys hektarai žemės, nes tėvelis buvo siuvėjas. Tai kai dvaro žemę dalijo šitiem... Kaip čia tie prie Smetonos laikų vadinosi, tai jie gavo po aštuonis hektarus, kurie kovojo už tą Lietuvą ar kaip. O kai tėtė mano buvo siuvėjas, tai jis tik tris hektarus gavo. Tai kokie ten kambariai buvo ir koks ten gyvenimas buvo. Ką aš žinau... Vargom, vargom, vargom. Ir jie vargo.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: O kiek kambarių buvo jūsų name?

Stasė Kubertavičienė: Du ir virtuvė. Ir didelis priangis, kaip pasakyt, koridorius didelis.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Kas kokiam kambariui gyveno?

Stasė Kubertavičienė: Visi kartu... Maišėmės. Kas ten gyveno atskirai? Tas pats ir Abelis... Atsinešėme su Josifu pagali, didelį rastą, ir abudu pjaunam, ir abudu nemokam pjauti. Aš tokia ir jis toks... Žinokite, vieną sykį Josifas tupi už to kamino, kaip visada, kai jau kažkas ateina, o mama virė bulves ir man liepė svogūno nuimt. Tai aš užlipau, pasidėjus tokį uslaniuką, paimt to svogūno, o Josifas į mane taip žiūri, ir aš į jį žiūriu. Jam liežuvį parodžiau, iškišau. Išėjo visi, tai Josifas sako, - mano mamą vadino mama, sako, mama, Stasė man rodė liežuvį. Tai mama sako, jau tu tai gausi ten pančio ar ko, o Abelis ir sako – ne, ne, aš neduosiu Stasės mušt, neduosiu, jie abudu geri. Tai čia toks juokas...

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Kai aš skaičiau Abelio dienoraštį, man pasirodė, kad pirmosiom dienom, kai tik jie pradėjo pas jus gyventi, jums patikdavo juos erzinti. Ar teisingai supratau?

Stasė Kubertavičienė: Gali būti. Na, ne, tik kai apsibuvo. O su Joške... O Abelis vyras buvo, eikit jūs. Josifas už mane kokiais trim metais, keturiais vyresnis... Ne, na ką aš žinau.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Kaip atsimenat santykius šeimoj, kai pirmomis dienomis pas jus pradėjo gyventi Abelis ir Joškė?

Stasė Kubertavičienė: Na, nieko, gerai labai su broliais. Ir tas, kur sakiau, labiau išgeriantis buvo. Abelio parašyta... Parduodavo tą degtinę, neturėjo iš ko to lito pasidaryt. Dar Abelis rašo, kartais išeina gera, o kartais visai tik vanduo. Mylėjo broliai. Ką aš žinau... Neskriaudžiami jie buvo pas mus.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Jūs sakot, Joškė buvo panašaus amžiaus.

Stasė Kubertavičienė: Ne, kokiais keturiais metais vyresnis.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Ar jūs labiau draugavot su Joške, negu su Abeliu?

Stasė Kubertavičienė: Ką aš žinau, su kuo. Man tai tas pats buvo. Ką aš žinau... Tik tiek, va, klausykit, sunku mums buvo ir jiems sunku. Nes valgyt labai nieko nebuvo. Tėtė buvo miręs jau trys metai, mama su keturiais vaikais likus. Paskui labai geri buvo, išverskite, šitie bagoti, tai mama kartais, kartais brolis nuveda pas tuos žmones, laukia brolis lauke ar mama. O tie nueina ir prašo valgyt. Tai mes ir perkalbėdavom, matai, duodavo, parsinešdavo. Ir lašinių atpjauta, ir duonos pusė kepalo, kai mes neturėjom, mūsų būdavo dar nepakepta ar ką. Tai suprantat, geri žmonės. Ir buvo tokių, kurie nujautė, kad pas mus yra kažkas. Tai Kauno Ronderis sako: Stasele, aš gerbiu ir tuos žmones (jis klausė, ar žinojo, kad pas jus žydai yra, kad jūs kažką slepiat, sakau, nuprato,

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

nuprato, keli nuprato, bet jie neperdavė), tai sako, aš skaitau, kad ir jie gelbėtojai, nes žinojo ir nepranešė. Išverskit šitam ponui.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Jūs pasakojot apie tai, kad trūko maisto, o Abelis irgi apie tai rašo savo dienoraštyje, ir rašo, kad eidavo pas ūkininkus prašyti maisto. Ar atsimentate, kaip jis ten eidavo?

Stasė Kubertavičienė: Atsimenu. Jis vienas nėjo, bet ėjo brolis ir mama, palydi juos.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Abelis, kai jis pirmą kartą mini jus savo dienoraštyje, rašo taip, kad kai Abelis ir Joškė atėjo į jūsų namus, jūs ir Vladas pasakėte, kad tie, kas žudė žydus, turi ir patys būti nužudyti. Ar atsimentat?

Stasė Kubertavičienė: Neatsimenu. Tai šnekėdavo vyrai, nežinau. Na, tai taip. Broliai... Dar sakau, brolis, kuris išgerdavo, tai kada jis škandalina ten, tai ant rytojaus atsiprašo jis. Sako, jei jūs išeitumėte ir jums kas nors atsitiktų, tai aš negalėčiau gyvent. Jau jis pergyventų baisiausiai. Taip ir buvom...

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Čia Juozas sakė taip?

Stasė Kubertavičienė: Aha, Juozas. Jie sutiko. Gal kartais... Ką aš žinau. Ir mama, Dievuliau, vis tiek juos apskalbavo šiaip taip. Kad patys blogai gyvenom, Dieve, nieko neturėjom. O jiems svarbu gyvybę užlaikyt, klausykite. Baisu. O pas mus Kūčioj, - ar žino? Gal žinos. Tai Abelis sako, ir mūsų Chanuka būna. Jau, turbūt, čia iš jų kalbos Chanuka – Kūčia. Paskui, kai jie dingo, užėjo Tarybų Sąjunga, tai kai valgom susėdę Kūčią, tai tankiai sakom, – kažki kur mūsų Abelis ir Joškė. Net buvo tokių kalbų, kad neva kažkas girdėjo, kad buvo kažkoks mūšis, ir jie abudu žuvę, nėra jų gyvų. O va matot, kad gyvi. Gyvi atsirado.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Ar atsimentate, kad Abelis atnešdavo jūsų broliams drabužių?

Stasė Kubertavičienė: Ne, jis su savim turėjo kostiumą, ar vieną, ar du, ir buvo dėdės vestuvės, tai jis davė apsivilkt, o paskui paliko tą. Jo, jo, davė, taip, taip. O man ką davė - sidabrinį žieduką. Ir tą pamečiau, tai labai verkiau. Tik žinau, kad vieną sykį ar su broliu, ar su mama Simne, - čia gyveno toks bagotas žmogus, lietuvis, tai ten jų buvo padėta kažkokio turto, drabužių, ko, ir mama ar brolis nuvedė, tai, žinokit, tas pasakė: nešdinkis greičiau, čia tavo nieko nėra, ir išvijo.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Ar to lietuviuo atsimentate pavardę?

Stasė Kubertavičienė: Oj, pavardė, palaukit... Atsiminiau, žinojau, ale... Čerkauskas. O vardo nežinau. Bet jau nėra jų gyvų, nei trobų neliko.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Norėčiau dabar apie tą Abelio dienoraštį pakalbėti. Ar atsimentat, kad Abelis rašė dienoraštį?

Stasė Kubertavičienė: Taip, atsimenu. Aš tik atsimenu, kad jis rašė. Jis pas mane prašydavo sąsiuvinio, ir kaip jis sakė, kad aš... Rašė, rašė kažką, ir pliusą deda, pliusą: pažymiu, kad dar vieną dieną išgyvenau, o čia rašau tą dienoraštį, kad savo būsenoj nepamirščiau. Tai jis užtat rašė. Ar apie mus, ar apie kitus. Išverskit.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Ar atsimentat, kad jūsų broliai norėjo iš jo tą dienoraštį atimti?

Stasė Kubertavičienė: Ne, nežinau šito. Tai, žinot, kad aš mergaitė... Ne, nežinau... Gal čia Abelis... Nežinau.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Abelis savo dienoraštyje rašo, kad jūs jam pasakėt (jis taip rašo, aš cituoju), kad kai Juozas ir Silvestras kalbėjosi, jie kalbėjo, kad reikėtų iš manęs atimti dienoraštį, bet atims tada, kai mūsų nebus namie, po mėnesio.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Stasė Kubertavičienė: Aš Abeliui pasakojau?

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Taip.

Stasė Kubertavičienė: Ale tai pagalvokite, dėl ko jį paims?

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Bet daug žmonių manė, kad tai pavojinga, jis aprašo viską, paskui viską atsimins, kas įvyko, ką žmonės darė. Be to, tai buvo pavojinga ir jūsų šeimai, nes jis rašė tame dienoraštyje, kad jūs slepiate jį ir jo brolių. Ir jeigu kažkas būtų radęs tą dienoraštį, tai būtų pavojus jūsų šeimai.

Stasė Kubertavičienė: Suprantu. Jūs patys suprantat, kas buvo už laikymą. Dar pasakykite, trys metai, kai gavau žūvančiųjų gelbėjimo kryžius – mamai po mirties ir man davė, kadangi aš viena likus. Tai vienas tautietis jūsų ir taip pareiškė (šešiasdešimt du žmonės buvo sušaukti prezidentūroj): pavojus buvo, - pirmiausiai jaunas šnekėjo, jei ne jūs, lietuviai, tai, sako, tai gal ir manęs būtų pasaulyje nebuvo. Tai tas berniukas, tas vyrukas... Tai jau tėvai išgelbėti. Tai jau baisiausiai jis gyrė viską. O atsistojo senas žmogus, jūsų tautietis. Sako, taip, žinau, vienas žmogus laikė du; paskundė kažkas.

Paskundė. Tai sušaudė juos abudu ir šeimos kas buvo sušaudė. Kas namie nebuvo, tie liko, ir namus uždegė dar. Tai, sako, mes atjaučiam, kas buvo už žydo laikymą.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Jūs sakėt, kad Abelis jus išmokė skaityti ir skaičiuoti. Ar tiesa?

Stasė Kubertavičienė: Jo, jis rašo ir knygoj, ir laiškuose, - Stasė labai gerai skaitė, mokinau aš ją.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Ar atsimenat, kaip jis jus mokė?

Stasė Kubertavičienė: Tai kaip, į mokyklą ėjau, tai atsimenu. Viską atsimenu. Puikiai atsimenu, kas buvo gera, kas buvo bloga, - viską atsimenu.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: O ką blogo atsimenatė?

Stasė Kubertavičienė: Na, vis tiek... Ir kaip Josifui liežuvį rodžiau, kaip mama norėjo mane mušt... O Abelis sakė – jie abudu geri.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Aš žinau vieną atvejį, kai jūs supykot ant Abelio.

Stasė Kubertavičienė: Ar aš galėjau? Ir ką sakiau?

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Jis rašo savo dienoraštyje. Žinot, ką jis rašo? Kad jūs ant jo supykot ir jūs jam pasakėte: jūs, žydai, naudojate krikščionių kraują Pesachui.

Stasė Kubertavičienė: Aš taip sakiau??

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Ar atsimenat?

Stasė Kubertavičienė: Baikit. Neatsimenu, ar aš ten supratau tą kraują, ar ką tokių metų. Eikit, eikit... Nežinau, gal...

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Bet ar atsimenat, kad buvo taip manoma, kad Lietuvoj, jūsų aplinkoj, kad žydai naudoja krikščionių kraują?

Stasė Kubertavičienė: O, šitą atsimenu, kad aplinkoj šnekėjo, kad pagauna mažą vaiką ir indeda bačkoj... Eikit jūs eikit, nesąmonės aukščiausiam laipsny... Čia ko neišgalvoja.

Tegu būna lietuviai dar tokie kaip žydai. Aš bet kam, nes jūs žinokite, čia netoli gyvena, ir viskas. Kadangi jau čia atsišaukė Abelis, pradėjo siuntinukus atsiųst, tai dolerių, tai šimtą. Vieną sykį atsiuntė ir parašė laiške, kad Stase, nupirk anūkam dovanų. Ar aš neparodžiau savo anūkam? Jau buvo dvylika ar kiek jau metų. Sako, Abelis liepė dovanų nupirkt, o jūs neduodate tų dovanų... Kai jūs, žydai, žydų tauta atsimenat tuos visus, kurie gelbėjo, gerai. Gal ir blogo, ko buvo, bet mūsų lietuviai šito neatsimins.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Abelis ir Joškė pasak dienoraščio gy devynis mėnesius. Ar jūs juos laikėte kaip šeimos narius?

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Stasė Kubertavičienė: O Jėzus, na, tas pats, klausykite, tas pats, kaip šeimos nariai. Dievuliau, nu tokis, tokis, kaip jum pasakyt, - mes patys nieko neturėjom. Nei užsiklot buvo gerai, nei pasiklot, nei nieko. Kaip turėjom, ką valgėm, tą ir jie buvo. Kai neturėjom... Dar vieną sykį, žinau, buvo toks momentas: kur jie buvo nuvesti, pati aš nežinau, ar jie ėjo, gal pas katrus, ir parsinešė pieno. Mūsų karvutė nedavė pieno, jau buvo užtrūkus. Tai mama išvirė bulves ir jiems pripylė pieno. O sau mes jau neėmėm. Tai Abelis taip sakė: jei jūs neimat mūsų, ir mes negeriam. Va šitokią kalbą girdėjau, labai puikiai atsimenu. Jei jūs neimate, kur mes gavom, tai, sako, ir mes jūsų neimsim.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Ar žinojote, kad Abelis turi ginklą?

Stasė Kubertavičienė: Jo, ant volelio, ant voluko išsiardo sėdėdamas ten ant to pečiaus. O, klausykit, Abelis parašęs... O ar jis neparašęs? Abelis jau vaikščiojo iš mūsų. Jau išeina ir pareina, ir Joškę vieną palieka, ir išsiveda. Gi buvo gerų žmonių, visi glaudėsi, negali sakyti. Jau jeigu būtų, tai jis būtų išduotas. Jis buvo Kalesnykuose pas tokį žmogų, Ermala pavardė, rodos. Ir ten buvo koks policininkas ir kitas dar. Ir jis išėjo. Tas Ermala sako, tas šeiminkas: Abeli, būk atsargus, būk atsargus, Abeli. Jį palydėjo jo dukros link Simno prie traukinio stoties, ir girdi "stot, stot". Jie eina. Jis išgirdo, Abelis, kad jau sučerskėjo šautuvas, - gal jis šovinius dėjo, ar kas. Tos merginos sako, žinok, čia gali būti blogai. Ateina jie arčiau, vokietis ir kažkoks lietuvis. Sako, ko nestojot? Sako, mes manėm, kad kokie vaikiūkščiai šūkauja. Tau būtų šūkavimas, jei būtum patiestas šitam take. Va šitaip. Bet Abelis... Ir paleido. Tai kur einat? Važiuojam in Alytų, į gimnaziją, į mokslus. Va, kaip buvo. Jau jis buvo pagautas.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Kas jums papasakojo šitą istoriją?

Stasė Kubertavičienė: Šitą istoriją? Vajej, yra parašyta nežinau kur, gal šitoj knygoj. Jis dar labai išsigando, kad jį pakrės, - o jis turėjo brauningą. Abelis ginklą turėjo.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Jūs man pasakojote tokią pavojingą situaciją, kai vokiečiai atėjo pas kaimynus tų žąsų pirkti, o jūs slėpėt Abelį ir Joškę duobėj, kiaules išvarę. O ar atsimenate kitų tokių pavojingų situacijų?

Stasė Kubertavičienė: Na, ne, žinokite. Pas mus namuose tai ne. Ne. Pavojingų, tai bijodavom, kai ateina žmonės. O taip nulipa nuo pečiaus, ir bendrai visi vaikščiojom. Tai žinote, įeis, ras ir viskas. Taigi, žinojo kaimynai. Ir tas Juškauskas, ir tas nuprato, kad čia yra pas mus.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Abelis rašosavo prisiminimuose, kai buvo vienas atvejis ar keli atvejai, kai į jūsų namus atėjo žmogus, kuris dalyvavo šaudant žydus. Ar atsimenat?

Stasė Kubertavičienė: Jo, aš dar šitą norėjau sakyti, bet jis nešaudė, jis tik užkasė. Tai taip buvo. Pas mus yra šaltinis, tai būdavo vasarą, kai trūksta vandens, tai važiuoja daugelis iš mūsų to vandens vežtis. Jo pavardė Gumauskas. Jau nėra nei vaikų, jau jie išmirė tie vaikai. Du turėjo, išmirė. Tai, suprantat, jis atėjo pas mus, o Abelis ir Joškė tupi ant pečiaus ten, kaip sakiau, jau ant to pečiaus. Ir su mama jie šneka abudu. Jis ne kaimynas, toliau biskį gyveno. Ir kažkaip užsiminė, - negaliu pasakyt, ar mama užsiminė apie žydų šaudymą, ar jisai, jis tik taip sakė - ir vaikai abudu viską girdėjo, to Gumausko žodžius. Sako jis taip: korėsi, rupūžė, iš duobės, tai kaip dėjau lopeta per galvą, ir nukrito atgal. Nekenčiu, sako, žydų. Jisai, tas žmogus. Nekenčiu, sako. O mama mano sako, labai gerai atsimenu, o, Juozuli, sako, - Juozas vardas buvo, sako, kad labai geri žydėliai Simno, su visais bendrauja. Nekenčiu. Tai paskui jau aš, kad ir maža, bet proto turiu, - kaip jie atlaikė šitą viską, vaikai, girdėdami tokius žodžius? Kaip atlaikė? Lipk nuo to aukšto,

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

rupūže... Tai kai užėjo Tarybų valdžia, tai Abelis chap ir areštavo į kalėjimą ir Sibirą. Negrižo iš Sibiro. Abelis sutvarkė už tą viską. Tai labai gerai žinau.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Iš kur jūs žinot, kad Abelis dalyvavo išsiunčiant Gumauską į Sibirą?

Stasė Kubertavičienė: Tai aš nežinau, bet kai Abelis taip viską girdėjo... Gal broliams kas sakė... Bet kai užėjo Tarybų... Tai Abelis dirbo saugume Alytuj. Tai ką, jis dovanos už šitą? Ar gali dovanot už tokią kalbą, pasakykit? Kaip tiems vaikams buvo, girdint tokius žodžius?

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Ar buvote susitikusi su Abeliu, kai jis po karo dirbo saugume?

Stasė Kubertavičienė: Ne. Nebuvau.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: O jis nebuvo atėjęs apsilankyti jūsų šeimoj?

Stasė Kubertavičienė: Ne, nebuvo. Nežinau, gal neatsimenu, negaliu pasakyt. Bet kai užėjo Tarybų valdžia, jau kai jis laisvas buvo, tai ateidavo, užeidavo. Nežinau, kur jis buvo. Bet ateidavo, užeidavo, o kiek tų kartų, nežinau, bet nežinojom, ar jie gyvi, ar kaip...

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Abelis ir Joškė pas jus namuose gyveno devynis mėnesius. Ar atsimenate malonių akimirų, kažkokių mielų prisiminimų iš to laikotarpio?

Stasė Kubertavičienė: Na, ką aš žinau. Jie, žinokite, buvo kaip šeimos nariai. Jie buvo meilūs mums, juk mes slėpėm juos, jeigu mama, broliai slėpė. Mes, pasakoju gi, patys šitaip biednai gyvenom, ir mes juos kiek galėjom, tiek gelbėjom. Na, tai ko daugiau reikia, klausykit? Ir nesuvežė pas mus nei aukso, nei nieko. Gal brolienei davė kokį žieduką, ir viskas. O broliams, kai buvo dėdės vestuvės, tai davė tą kostiumą apsvikt. Man atrodo, kad liepė "tu turėk"; mūsiškiai nieko neturėjo. Liepė turėt ir nešiot, gal taip sakė. Tai viskas. Pas mus jokio turto, nieko. Aha, dar, tiesa, nepasakiau. Kai buvo Chanuka, tai Abelis davė mamai, - mama ėjo kažko pirkt, ar miltų, ar cukraus, tai Abelis davė kažkiek pinigų, prisidėjo. Kai mūsiškiai neturėjo, tai paėmė tą biškį, ką jis davė. Paaiškinkit. Labai buvo kaip mūsų šeimos nariai.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: O kokie buvo jūsų asmeniniai santykiai su Abeliu, konkrečiai jūsų pačios?

Stasė Kubertavičienė: Na, ką aš, mergaitė... Na, geri, geri. O ką, Abelis rašo ką nors negerai?

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Ne, jis tik rašo, kad jūs buvote miela, gera mergaitė, protinga, padėjote jiems ir išgelbėjote juos.

Stasė Kubertavičienė: Jis ir rašo ir laiškuose, ir viską, kaip čia jo rašyta?.. A, ji išgelbėjo nuo nuo netikėto žmogaus, kad ateina pas mus žmogus kokis, ir vaikų žvilgsnių per langą. Jau mamos buvo įsakyta: pareinu išmokyklos, vaikų neisvest. Tokia mada buvo – vedžiotis, iš mokyklos einant užteiti pas draugą ar draugę. Vaikai. Tai mama jau neleido, sako, negalima, Stasė turi darbo, eis daržo ravėt ar ko, ar kur nors. Na, nenorėjom, kad užžiūrėtų vaikai.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Abelis žiūrės šitą įrašą, ar norit jam ką nors asmeniškai pasakyti?

Stasė Kubertavičienė: Oj, Dieve, kur aš nenorėsiu. Negaliu... Labai atrodo, kad prieš mirtį aš prie jo prisiglausčiau... Perkalbam tankiai ir visą laiką. Dėkoju labai jam už jo paramą, už siuntinukus, ir už pinigėlius. Atsiuntė žmogus, ir viską, labai skaudu, labai... Kiek Abeliui dabar jau metų? Kokie aštuoniasdešimt septyni aštuoni metai turi būti

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Abeliui? Duok Dieve jam gyvent, ir Fridai, ir visiems linkėjimai didžiausi. Tik aš pagalvoju, kodėl Abelis neatvažiuoja, ar jis bijo? O kas jam čia ką dabar padarys? Čia buvo atvažiavę iš Izraelio ant kapų daug izraeliečių, tai jie paminavojo - čia jūs laikėte tokius... Labai pagerbė mus.

Nathan Beyrak/Jolanta Olechnovič: Stase, ačiū jums už šitą pokalbį ir linkiu jums viso ko geriausio.

StasėKubertavičienė: Ačiū ir jums.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.